

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Fortsat åbenbaring

Menneskelig dømmekraft og logisk tankegang er ikke nok til at få svar på det, der betyder mest i livet. Vi har brug for åbenbaring fra Gud.

Det er mit håb, at vi i dag alle må føle Guds kærlighed og lys. Mange, der lytter i dag, føler et presserende behov for at blive velsignet med personlig åbenbaring fra vores kærlige himmelske Fader.

For missionspræsidenter kan det være en tryglende bøn om, hvordan man opmuntrer en hårdt kæmpende missionær. For en far eller mor et krigsplaget sted i verden kan det være et desperat behov for at vide, om de skal flytte familien til et sikkert sted eller blive, hvor de er. Hundredvis af stavspræsidenter og biskopper beder i dag for at vide, hvordan de kan hjælpe Herren med at finde et fortabt får. For en profet vil det være at vide, hvad Herren ønsker, at han skal sige til Kirken og en verden præget af uro.

Vi ved alle, at menneskelig dømmekraft og logisk tankegang ikke er nok til at få svar på det, der betyder mest i livet. Vi har brug for åbenbaring fra Gud. Og vi har ikke kun brug for én åbenbaring i pressede tider, vi har brug for en stadig og frisk strøm af dem. Vi har ikke blot brug for et glimt af lys og trøst, vi har brug for den vedvarende velsignelse, det er at kommunikere med Gud.

Selve Kirkens eksistens beror på, at en ung mand vidste, dette var sandt. Den unge Joseph Smith vidste, at han ikke af sig selv kunne vide, hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Så han bad til Gud, som han havde læst i Jakobs Bog, at han kunne. Gud Faderen og hans elskede Søn viste sig for ham i en lille lund. De besvarede det spørgsmål, som var for stort at besvare for Joseph selv.

Han blev ikke alene kaldet af Gud til at genoprette Jesu Kristi sande Kirke, men med det blev kraften til at trække på Helligånden også gengivet, så åbenbaring fra Gud kunne blive kontinuerlig.

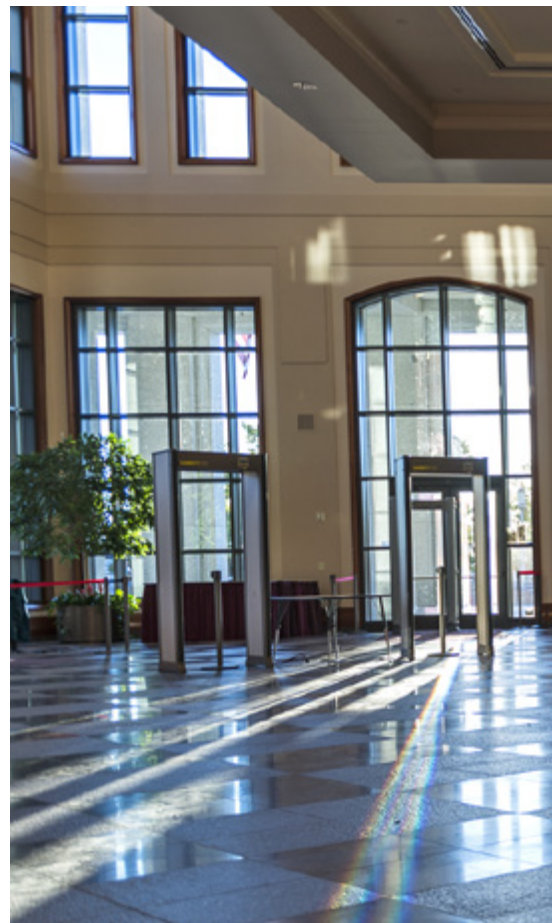
Præsident Boyd K. Packer har beskrevet dette karakteriserende kendetegn på den sande kirke således: »Der er fortsat åbenbaring i Kirken; profeten modtager åbenbaring for Kirken, præsidenten for sin stav, sin mission eller sit kvorum, biskoppen for sin menighed, faderen for sin familie og den enkelte for sig selv.«¹

Den vidunderlige åbenbaringsproces begynder, ender og fortsætter ved, at vi modtager personlig åbenbaring. Lad os for eksempel tage Nefi, Lehis søn. Hans far havde en drøm. Andre

i Nefis familie anså Lehis drøm for at være tegn på en mental forstyrrelse. Drømmen omfattede en befaling fra Gud om, at Lehis sønner skulle løbe den store risiko at vende tilbage til Jerusalem for at hente pladerne, som indeholdt Guds ord, så de kunne tage dem med på deres rejse til det forjættede land.

Vi citerer ofte Nefis beredvillige svar, da hans far bad dem om at tage tilbage til Jerusalem. I kender ordene: »Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet.«²

Vi læser i skriften, at Lehi blev »overordentlig glad«³, da han hørte Nefis ord. Han blev glad, fordi han vidste, at Nefi var blevet velsignet

med en åbenbaring, der bekræftede, at hans fars drøm var udtryk for sand kommunikation fra Gud. Nefi sagde ikke: »Jeg vil tage af sted og gøre det, min far har bedt mig om.« I stedet sagde han: »Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet.«

I ved også fra egen erfaring i jeres familie, hvorfor Lehi blev »overordentlig glad«. Hans glæde kom af at vide, at Nefi selv havde modtaget bekræftende åbenbaring.

Mange forældre har regler for, hvornår teenagebørnene skal komme hjem om aftenen. Men tænk på den glæde, som forældre oplever, som det skete for blot nogle få uger siden, når et barn, der lige er flyttet hjemmefra,

ikke alene stadig sørger for at komme hjem i ordentlig tid, men også holder sabbatten hellig, som hun havde lært derhjemme. Forældres åbenbaring har en varig virkning på den personlige åbenbaring, som barnet får sidenhen.

Min mor må have forstået det princip om åbenbaring. Som ung mand lukkede jeg døren meget forsigtigt i, når jeg kom sent hjem om aftenen. Jeg skulle forbi min mors værelse for at komme hen til mit. Uanset hvor meget jeg listede, sagde hun altid lige så stille: »Hal, kom lige ind et øjeblik,« hver gang jeg nåede hen til hendes halvåbne dør.

Så jeg gik ind og satte mig på hendes seng. Værelset henlå i mørke.

Havde I lyttet med, havde I nok tænkt, at det blot var en venlig snak om livet, men den dag i dag mindes jeg stadig hendes ord med samme kraft, som jeg følte, da jeg læste min patriarkalske velsignelse.

Jeg ved ikke, hvad hun bad om i sine bønner, mens hun ventede på mig de aftener. Jeg tror, at det til dels har drejet sig om, at jeg var i sikkerhed. Men jeg er sikker på, at hun bad som en patriark gør, inden han giver en velsignelse. Han beder om, at det bliver Guds ord, der kommer til modtageren og ikke patriarkens egne. Min mors bønner om den velsignelse for mig blev besvaret. Hun er i åndevedenden nu og har været der i mere end

40 år. Jeg er sikker på, at hun er overordentlig glad for, at jeg blev velsignet ved at høre Guds bud i hendes råd. Og jeg har prøvet at tage af sted og gøre det, hun håbede, jeg ville.

Jeg har set det samme mirakel med fortsat åbenbaring hos stavspræsidenter og biskopper i Kirken. Og som det gælder for åbenbaring til familieledere, afhænger værdien af åbenbaring jo af, hvorvidt de, der ledes, modtager bekræftende åbenbaring.

Jeg så åbenbaringens mirakel, efter Teton-dæmningen i Idaho brød sammen i 1976. Mange af jer ved, hvad der skete. Men eksemplet med fortsat åbenbaring, som kom gennem en stavspræsident, blev en velsignelse for os i de dage, der fulgte.

Tusindvis af mennesker blev evakueret, fordi deres hjem blev ødelagt. Det blev en lokal stavspræsidents opgave at lede hjælpeindsatsen, en landmand. Jeg var i et klasseværelse på Ricks College blot nogle få dage efter katastrofen. Der var ankommet en leder fra det føderale beredskab. Han og hans assistenter kom ind i det store rum, hvor stavspræsidenten havde samlet biskopper og tilmed præster fra andre religioner. Jeg var der, fordi mange af de overlevende blev huset og sørget for på det college, hvor jeg var rektor.

Da mødet begyndte, stillede lederen fra det føderale beredskab sig op og begyndte med en meget autoritativ stemme at fortælle, hvad der skulle gøres. Efter han havde nævnt fem seks opgaver, der var afgørende, sagde stavspræsidenten stille: »Det har vi allerede gjort.«

Efter et par minutter sagde manden fra det føderale beredskab: »Jeg tror bare, at jeg sætter mig ned og lytter lidt.« Så han og hans assistenter gav sig til at lytte, mens biskopperne og ældsternes kvorumspræsidenter

rapporterede om, hvad de havde gjort. De beskrev, hvilken vejledning de havde modtaget og fulgt fra deres ledere. De talte også om det, de var blevet inspireret til at gøre, mens de fulgte instruktionerne for at finde familier og hjælpe dem. Det var sidst på dagen. De var alle for trætte til at vise mange følelser, bortset fra deres kærlighed til folk.

Stavspræsidenten gav nogle sidste instrukser til biskopperne, og han bekendtgjorde så tidspunktet for det næste rapporteringsmøde tidligt næste morgen.

Næste morgen kom den føderale beredskabsleder og hans hold, tyve minutter inden mødet skulle begynde. Jeg stod i nærheden. Stille hørte jeg hørte ham sige til stavspræsidenten: »Præsident, hvad ønsker du, at jeg og min stab gør?«

Det, den mand så, har jeg set i svære tider overalt i verden. Præsident Packer havde ret. Stavspræsidenterne modtager kontinuerlig åbenbaring for at hæve dem over deres egen visdom og evne. Og Herren giver desuden dem, som præsidenterne leder, et bekræftende vidnesbyrd om, at hans råd kommer fra Herren gennem Helligånden til et ufuldkommet menneske.

Jeg er blevet velsignet med at blive kaldet til at følge inspirerede ledere

en stor del af mit liv. Da jeg var meget ung, blev jeg kaldet som rådgiver til ældsternes kvorumspræsident. Jeg har sidenhen været rådgiver for to distriktspræsidenter, for Kirkens Præsiderende Biskop, medlem af De Tolv Apostles Kvorum og rådgiver for to af Kirkens præsidenter. Jeg har set den åbenbaring, de har fået, og som derpå er blevet bekræftet for dem, de leder.

Den personlige bekræftende åbenbaring, som vi alle længes efter, kommer ikke let, og den kommer heller ikke blot ved, at vi beder om den. Herren har fastsat denne standard for evnen til at modtage sådanne vidnesbyrd fra Gud. Det er en vejledning for alle, som søger personlig åbenbaring, som vi alle må gøre.

»Lad også dit indre være fyldt af næstekærlighed til alle mennesker og til troens husstand, og lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal din selvtillid vokse sig stærk i Guds nærhed, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som dug fra himlen.

Helligånden skal være din stadige ledsager.«⁴

Heri ligger der råd at hente for os alle. Tag ikke let på de kærlige følelser, I får for Guds profet. Hvor end jeg kommer i Kirken, og hvem end profeten er, siger medlemmerne altid: »Vil du ikke fortælle profeten, hvor meget vi elsker ham, når du kommer tilbage til Kirkens hovedsæde?«

Det er langt fra heltedyrløse eller noget nær de følelser, vi kan nære for forskellige helteskikkelser. Det er en gave fra Gud. Med den bliver det lettere at modtage bekræftende åbenbaring, når profeten udtaler sig i sit embede som Herrens profet. Den kærlighed, I føler, er den kærlighed, som Herren har for sin talsmand, uanset hvem det er.

Det er ikke let altid at føle den, for Herren pålægger ofte sine profeter

at sige ting, som er svære for folk at høre. Vores sjæls fjende prøver at få os til at gå i offensiven og tvivle på, at profeten er kaldet af Gud.

Jeg har set, hvordan Helligånden kan røre et blødt hjerte for at beskytte en ydmyg Jesu Kristi discipel med bekræftende åbenbaring.

Profeten sendte mig engang ud for at overdrage den hellige beseglingsmagt til en mand i en lille by, der lå langt væk. Det er kun Guds profet, der har nøgler til at afgøre, hvem der skal modtage den hellige magt, som Herren gav til seniorapostlen Peter. Jeg havde modtaget den samme beseglingsmagt, men kun under ledelse af Kirkens præsident kunne jeg overdrage den til en anden.

Så i et rum i en kirkebygning langt fra Salt Lake City lagde jeg mine hænder på hovedet af en mand, som profeten havde udvalgt til at modtage beseglingsmagten. Hans hænder bar præg af et livslangt slid med at dyrke jorden for et meget beskedent udbytte. Hans lille kone sad tæt på ham. Hun viste også tegn på mange års slid ved sin mands side.

Jeg sagde det, jeg havde fået pålagt af profeten: »Bemyndiget af og under ansvar fra« og så navnet på profeten, »som har alle præstedømmets nøgler på jorden på denne tid, overdrager jeg beseglingsmagten til«, og så nævnte

jeg mandens navn og navnet på det tempel, hvor han skulle tjene som besegler.

Tårene løb ned ad hans kinder. Jeg så, at hans kone også græd. Jeg lod dem samle sig lidt. Så rejste hun sig og kom hen til mig. Hun kiggede op og sagde forsigtigt, at hun både var glad og ked af det. Hun fortalte, at hun altid havde elsket at tage i templet med sin mand, men nu følte hun, at hun ikke kunne tage med ham, når Gud havde betroet ham så ærefuldt og helligt et hverv. Så fortalte hun, at hun hverken kunne læse eller skrive, og derfor følte hun sig utilstrækkelig til at være hans ledsager i templet.

Jeg forsikrede hende om, at hendes mand ville føle sig bæret over hendes selskab i templet på grund af hendes store åndelige kraft. Så godt jeg nu kunne med mit beskedne kendskab til hendes sprog, fortalte jeg hende, at Gud havde åbenbaret ting for hende, som lå langt udover hendes jordiske skolegang.

Hun vidste gennem Åndens gave, at Gud gennem sin profet havde vist hendes elskede ægtemand hellig tillid. Hun vidste, at nøglerne til at overdrage beseglingsmagten lå hos en mand, hun aldrig havde mødt, og alligevel vidste hun, at det var Guds levende profet. Hun vidste uden at have fået det at vide af noget levende

menneske, at profeten havde bedt omkring hendes mand. Hun vidste, at kaldelsen kom fra Gud.

Hun vidste også, at de ordninger, hendes mand skulle udføre, ville binde mennesker sammen for evigt i det celestiale rige. Hun havde modtaget bekræftelse i sit sind og hjerte om, at det løfte, som Herren gav Peter, fortsat gælder i Kirken: »Hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlen.«⁵ Hun vidste det for sig selv gennem åbenbaring fra Gud.

Lad os vende tilbage til udgangspunktet. »Der er fortsat åbenbaring i Kirken; profeten modtager åbenbaring for Kirken, præsidenten for sin stav, sin mission eller sit kvorum, biskoppen for sin menighed, faderen for sin familie og den enkelte for sig selv.«⁶

Jeg bærer vidnesbyrd om, at det er sandt. Vor himmelske Fader hører jeres bønner. Han elsker jer. Han kender jeres navn. Jesus er Kristus, Guds Søn og vor Forløser. Han elsker jer ud over enhver forstand.

Gud udgyder åbenbaring over os, sine børn, gennem Helligånden. Han taler til sin profet på jorden, der i dag er Thomas S. Monson. Jeg vidner om, at han bærer og udøver alle præstedømmets nøgler på jorden.

Ved denne konference skal det være min bøn, at I vil modtage den bekræftende åbenbaring, som I har brug for til at finde vejen hjem igen, så I kan dvæle med ham i en beseglet familie for evigt, når I lytter til de ord, som de, Gud har kaldet, taler til jer. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Boyd K. Packer, »Vi tror alt, som Gud har åbenbaret«, *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 514.
2. 1 Ne 3:7.
3. 1 Ne 3:8.
4. L&P 121:45-46.
5. Matt 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 514.